

Arrest

nr. 126 941 van 10 juli 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 4 juli 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 juni 2014.

Gelet op de artikelen 39/77/1 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 juli 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 juli 2014.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. LECOMPTE en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 29 juni 2013 en heeft zich een tweede keer vluchteling verklaard op 13 juni 2014.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 18 juni 2014 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

1.3. Op 23 juni 2014 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag. Deze beslissing werd op 24 juni 2014 per fax betekend.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van etnische origine Tadjik te zijn. U bent 26 jaar en afkomstig van het dorpje Guzar Koi Khana, in de stad Maimana van de provincie Faryab. In Afghanistan studeerde u af in de richting Literatuur en Engels, maar u heeft er nooit kunnen werken omdat u toen problemen kreeg.

U vertelt dat uw problemen begonnen zijn op het moment waarop u samen met drie vrienden getuige was van een incident waarin twee NATO-officiers werden neergeschoten door een lid van de taliban die een militair uniform droeg. U herkende zowel de moordenaar (S.(...)) als zijn helper, omdat zij in uw dorp woonden. Na dit incident besloot u samen met uw vrienden de veiligheidsdienst van Maimana te contacteren. Vier of vijf dagen na dit voorval, op 18 hamal, werd de moordenaar zelf gedood door de NATO toen hij 's ochtends uit zijn huis kwam. Ongeveer twee maanden nadat u en uw vrienden getuige waren van het incident, vermoordde de taliban uw vriend Sa.(...). Tien dagen later was uw vriend Su.(...) aan de beurt. Ongeveer drie maanden na het incident kwam de taliban erachter dat ook u mee verantwoordelijk was voor de dood van S.(...) en zijn helper. Uw vriend, die bij de inlichtingendienst van Maimana werkte, kon een brief onderscheppen die opgesteld was door de rechtbank van de taliban. Daarin stond vermeld dat uzelf nu ook, samen met uw vriend, gestraft zouden worden. Nadien werd S.(...) A.(...) S.(...), het hoofd van de NDS (National Directorate of Security), zelf vermoord voor het politiekantoor. Ook hiervan was u getuige, gezien u zich op dat moment bevond in het huis van uw grootvader, wat niet zo ver van de plaats van het delict gelegen was.

Een jaar voordat u Afghanistan verlaten heeft, besloot u uw dorp te verlaten en een veilig onderkomen te zoeken in Mazar-e-Sharif. Gezien dit district nog dichtbij Maimana gelegen was, en u zich daar ook niet veilig voelde, besloot u om naar Kabul te gaan. In Kabul drongen onbekende mensen uw appartement binnen. U vluchtte rond eind mei 2013 uit Afghanistan en kwam een maand later aan in België, namelijk op 29 juni 2013. U verklaarde zich vluchteling op 5 juli 2013. Ter staving van uw asielaanvraag legde u toen uw diploma neer, uw taskara en een kopie van de brief die door de rechtbank van de taliban verstuurd werd en waarvan uw vriend u op de hoogte bracht.

Het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) nam op 16 oktober 2013 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nam met het arrest van 24 maart 2014 een gelijkaardige beslissing. Uw beroep hier tegen werd op 22 mei 2014 door de Raad van State verworpen. U bent niet teruggekeerd naar uw land van herkomst.

Op 11 juni 2014 werd u aangetroffen in onwettig verblijf. U werd overgebracht naar het gesloten centrum voor illegalen te Merksplas (CIM). Daar heeft u op 13 juni 2014 een tweede asielaanvraag ingediend. U verwijst naar de problemen die u bij uw eerste asielaanvraag heeft aangehaald. U vreest de taliban omdat u getuige was van de moord op twee NATO-officiers. Uw broer die u hielp het land te verlaten, is ondertussen naar Iran gevlucht. Behalve uw problemen met de taliban acht u de algemene situatie in Afghanistan onveilig, reden waarom u in ondergeschikte orde de subsidiaire beschermingsstatus vraagt.

Ter staving van uw tweede asielaanvraag legt u enkele nieuwe stukken voor. Het betreft twee documenten die moeten aantonen dat u door de Taliban geïdendeerd wordt.

B. Motivering

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw asielaanvraag niet in overweging genomen kan worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een meervoudige asielaanvraag bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de commissaris-generaal het asielverzoek niet in overweging.

Met betrekking tot de verklaringen die u aflegt en waarvan kan worden vastgesteld dat deze betrekking hebben op gebeurtenissen die volledig voortvloeien uit het asielaanvraag dat u in het kader van uw vorige aanvraag hebt uiteengezet, met name de problemen die zouden zijn ontstaan nadat u zag hoe de Taliban twee personen van de NATO om het leven brachten, moet worden beklemtoond dat uw vorige aanvraag door het CGVS werd afgewezen wegens een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid en deze motieven door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werden bevestigd. Het CGVS merkte in de beslissing van 16 oktober 2013 onder meer op dat u de aanslag op de medewerkers van de NATO verkeerd in de tijd situeerde en dat uw verklaringen met betrekking tot dit incident in tegenstrijd bleken met de aanwezige informatie. De RvV volgde de argumentatie van het CGVS en kwam eveneens tot de conclusie dat u uw beweerd vrees voor vervolging allerm minst aannemelijk maakte. Het gegeven dat u naar aanleiding van uw huidige aanvraag louter bijkomende

verklaringen aanhaalt die volledig in het verlengde liggen van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd, wijzigt hier niets aan en is op zich niet van aard om afbreuk te doen aan de vastgestelde ongeloofwaardigheid.

De documenten die u neerlegt, vermogen de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas evenmin te weerleggen. De brief die door het Ministerie van Binnenlandse Zaken in Faryab zou zijn opgesteld, blijkt een herhaling van uw bedrieglijk bevonden relaas en maakt dan ook een zeer gesolliciteerde indruk. De brief van de Taliban, waarin wordt opgeroepen u te doden, overtuigt evenmin. Dergelijk document kan uw relaas slechts ondersteunen bij geloofwaardige verklaringen, wat niet het geval is gebleken. Voorts kan nog worden opgemerkt dat u geen originele documenten neerlegt maar dat het slechts een faxbericht betreft. Bovendien rijst de vraag hoe u in het bezit van deze documenten bent gekomen. U zegt daarover dat ze door uw broer in Iran naar een vriend in Nederland gestuurd werden (DVZ, punt 17). Echter, het faxnummer, beginnend met +0092, geeft duidelijk aan dat deze stukken vanuit Pakistan verstuurd werden. Gezien deze bemerkingen dient te worden geconcludeerd dat de documenten uw geloofwaardigheid niet herstellen.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Het Commissariaat-generaal benadrukt dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. In casu is het Commissariaat-generaal is van oordeel dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door zich in de hoofdstad Kabul te vestigen, waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt.

Uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de stad Kabul via haar internationale luchthaven op een veilige manier toegankelijk is.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 6 augustus 2013 in rekening genomen. Het rapport geeft aan dat het aantal burgerslachtoffers op het gehele Afghaanse grondgebied sinds de tweede helft van 2012 gestegen is. Verder wordt vastgesteld dat het aantal veiligheidsincidenten van 2011 tot 2012 weliswaar gedaald is, maar dat er sinds begin 2013 sprake is van een stijging in het aantal incidenten veroorzaakt door AGE's. Daartegenover bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan, en maakt melding van een uitbreiding van het conflict naar het noorden van het land. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstig en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen die omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het

aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA blijkt dat dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. Het gros van het geweld dat er in de stad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden geviséerd. Hoewel de aard van het gebruikte geweld er voor zorgt dat er soms burgerslachtoffers vallen, is het duidelijk dat Afghaanse burgers geen doelwit zijn voor de opstandelingen in Kabul. Sinds begin 2014 viseren AGE's weliswaar uitdrukkelijker civiele doelwitten waar westerlingen samenkomen, doch blijft het aantal burgerslachtoffers beperkt. Daar het geweld voor het overgrote deel gericht is op overheidsgebouwen, gebouwen van de Afghaanse veiligheidsdiensten en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere internationale aanwezigheid, ligt het aantal burgerslachtoffers in Kabul bijzonder laag. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Het geweld in de hoofdstad Kabul is niet aanhoudend en eerder gelokaliseerd van aard; de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht bovendien geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de stad Kabul. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 6 augustus 2013 blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften. Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in de hoofdstad Kabul vestigt.

Immers, zoals reeds opgemerkt in de weigeringsbeslissing van 16 oktober 2013, blijkt uit uw verklaringen dat u een bovengemiddelde opleiding genoten heeft. U bent bachelor (in de richting Literatuur- Engels), waardoor u behalve het Pashtou en het Dari ook vlot Engels spreekt. Bovendien verklaarde u dat u een oom in Kabul heeft met dewelke u weliswaar geen nauw contact onderhield maar met wie u redelijkerwijs het contact opnieuw zou kunnen aanhalen, zoals het CGVS in die weigeringsbeslissing opmerkte. Tot slot gaf u zelf aan reeds acht maanden in Kabul te hebben gewoond, hetgeen leidt tot de conclusie dat u de stad al enigszins kent en dat u er zelf geen graten in zag om zich aldaar te vestigen. Er mag dan ook worden aangenomen dat u, die voldoende zelfstandig en initiatiefrijk genoeg is om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen, bij terugkeer naar het land waarvan u de nationaliteit bezit, in staat is om buiten uw regio van herkomst in uw levensonderhoud te voorzien.

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u in de stad Kabul over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. U toont geenszins het tegendeel aan.

Bij gebrek aan nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt, moet de commissaris-generaal, in overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, op een met redenen omklede wijze oordelen of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement.

Het CGVS merkt hierbij op dat het in het kader van de haar op grond van de Vreemdelingenwet toegekende bevoegdheid uitsluitend uitspraak doet over de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of over de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij het beoordelen of een verwijderingsmaatregel naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel is de bevoegdheid van het CGVS bijgevolg beperkt tot een onderzoek van de elementen die verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat er geen nieuwe elementen aan de orde zijn of door u zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, met alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient besloten te worden dat er actueel geen elementen voorhanden zijn die er op wijzen dat een terugkeerbesluit naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel.

Wat de door u aangehaalde elementen betreft die geen verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, dient opgemerkt te worden dat het CGVS niet bevoegd is om na te gaan of voornoemde elementen doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat u in het land waarnaar u zal worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Deze bevoegdheid behoort toe aan de Dienst Vreemdelingenzaken die de taak heeft om de verenigbaarheid van een mogelijke verwijderingsmaatregel met het non-refoulementbeginsel te onderzoeken. Bijgevolg is het CGVS niet in staat te oordelen of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat uw asielaanvraag niet in overweging kan worden genomen in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet.

Uw aandacht wordt gevestigd op het feit dat tegen deze beslissing een schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 1e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing overeenkomstig artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet, aangezien u zich op het ogenblik van de kennisgeving van de beslissing in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in artikel 74/8 en 74/9 bevindt of ter beschikking bent gesteld van de regering."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel, afgeleid uit de schending van het recht van verdediging door een gebrek, onduidelijkheid en dubbelzinnigheid in de motivering van de beslissing, een verzoek tot het opnieuw onderzoeken van de asielaanvraag en de schending van de artikelen 48/3 en 48/4, 57/6/2 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet) en artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, voert verzoeker aan dat de bestreden beslissing niet op afdoende wijze heeft geantwoord op de door hem ingediende asielaanvraag, waaruit duidelijk blijkt dat hij een gegronde vrees voor vervolging had in de zin van de Conventie van Genève. Verzoeker laat gelden dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet overging tot het nemen van de bestreden beslissing binnen de door artikel 57/6/2 van de vreemdelingenwet gestelde termijn van acht dagen waardoor hij het gerechtvaardigde vermoeden had dat zijn aanvraag in overweging werd genomen. Voorts wijst verzoeker erop dat artikel 57/6/2 van de vreemdelingenwet het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen enkel toelaat te oordelen of de nieuwe elementen die werden aangebracht door de asielzoeker al dan niet de kans groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Verzoeker meent dat het Commissariaat-generaal zich niet heeft beperkt tot deze prima facie analyse van de door hem aangebrachte elementen

maar overging tot een analyse ten gronde. Verzoeker verduidelijkt dat de motivering van de bestreden beslissing grotendeels het herhalen van de eerdere beslissingen betreft en hij stelt dat hem niet de mogelijkheid werd geboden om aan te tonen dat de problemen die hij kende en die ongeloofwaardig werden bevonden, toch met de werkelijkheid overeenkomen. Hij wijst erop dat de Raad van State reeds oordeelde dat de elementen die deel uitmaken van het administratief dossier geen gezag van gewijsde hebben en dus opnieuw kunnen beoordeeld worden bij een nieuwe aanvraag. Het Commissariaat-generaal gaat er volgens verzoeker echter volkomen verkeerdelijk vanuit dat niet kan worden teruggekomen op eerdere beslissingen. Nochtans heeft de wetgever net de vernieuwde procedure houdende inoverwegingname door het Commissariaat-generaal in het leven geroepen om tegemoet te komen aan asioldossiers waar nieuwe elementen worden voorgelegd die, mochten ze gekend geweest zijn tijdens de eerdere beoordeling, tot een andere beslissing aanleiding zouden hebben gegeven. Concreet wil dit dus zeggen dat als de aanvrager nieuwe bewijselementen bijbrengt, het Commissariaat-generaal zich niet louter mag baseren op de eerdere beslissing om de stukken te ontcrachten maar het volledige dossier moet herbekijken in het licht van de nieuwe elementen, aldus verzoeker, die de mening toegedaan is dat de door hem bijgebrachte nieuwe stukken de kans om erkend te worden vergroten en dat het dossier dan ook ten gronde diende te worden onderzocht.

2.2. In een tweede middel, afgeleid uit de schending van artikel 19 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, artikel 62 van de vreemdelingenwet, artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en de schending van het recht op bijstand van een raadsman zoals voorzien door artikel 6 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM), voert verzoeker aan dat zijn raadsman niet in kennis werd gesteld van de behandeling van het dossier en van het interview zodat hij geen kans heeft gehad om zich door zijn raadsman te laten bijstaan. Zelfs indien het gehoor zou zijn georganiseerd door de Dienst Vreemdelingenzaken, diende hijzelf en zijn raadsman tijdig te worden ingelicht, aldus verzoeker, die hieraan toevoegt dat het recht op bijstand van een advocaat immers een fundamenteel recht is dat in elke stand van de procedure moet worden nageleefd. Verzoeker wijst erop dat het recht op bijstand van een advocaat wordt gegarandeerd door artikel 6 EVRM. Hoewel er geen sprake is van een beschuldiging of een verdachtmaking, is het volgens verzoeker ontegensprekelijk zo dat ten gevolge van een gehoor en behandeling van de procedure zijn rechten (op bescherming) in de weegschaal liggen waardoor artikel 6 EVRM zijn volle toepassing moet vinden.

Er worden geen nieuwe documenten aan het verzoekschrift gevoegd.

2.3. Waar verzoeker aanvoert dat zijn raadsman niet in kennis werd gesteld van de behandeling van het dossier en van het interview zodat hij geen kans heeft gehad om zich door zijn raadsman te laten bijstaan, benadrukt de Raad dat uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker in het kader van zijn tweede asielaanvraag niet werd gehoord door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Deze mogelijkheid wordt voorzien in artikel 6, § 2 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, dat luidt als volgt: *"In afwijking van § 1 kan de Commissaris-generaal in het kader van de behandeling van asielaanvragen op basis van artikel 57/6/2 van de wet afzien van een persoonlijk onderhoud met de asielzoeker wanneer hij van oordeel is dat hij een beslissing kan nemen op basis van een volledige bestudering van de door de asielzoeker aan de Minister of diens gemachtigde verstrekte elementen, zoals bepaald in artikel 51/8 van de wet."* Dit artikel werd gewijzigd bij artikel 2 van het koninklijk besluit van 17 augustus 2013 tot wijziging van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Uit het Verslag aan de Koning blijkt dat de beslissing om de asielzoeker die een meervoudige of hernieuwde asielaanvraag indient al dan niet persoonlijk te horen behoort tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de commissaris-generaal, dat de commissaris-generaal kan oordelen dat hij na het gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken geen persoonlijk onderhoud met de asielzoeker noodzakelijk acht en dat de commissaris-generaal kan afzien van een persoonlijk gehoor wanneer hij op grond van een individueel en inhoudelijk onderzoek van de nieuwe elementen die aan de Minister of zijn gemachtigde werden meegedeeld zoals bepaald in artikel 51/8, tweede lid en artikel 51/10 van de vreemdelingenwet, van oordeel is dat hij een beslissing tot al dan niet in overwegingname van de asielaanvraag kan nemen. Een schending van artikel 19 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen wordt dan ook niet aangetoond.

Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 6 EVRM, merkt de Raad op dat dit artikel volgens vaste rechtspraak, ook van het Europese Hof voor de Rechten van de Mens, niet van toepassing is op geschillen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, daar er geen uitspraak wordt gedaan over burgerlijke rechten, noch over de gegrondheid van een strafvervolgning. Artikel 6 van het EVRM is enkel van toepassing in burgerlijke en strafrechtelijke zaken, terwijl het asielrecht een politiek recht is, dat buiten de toepassingsfeer van deze verdragsbepaling valt. De omstandigheid dat het asielrecht thans binnen de werkingssfeer van het gemeenschapsrecht valt en dat het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie van kracht is geworden, maakt van het asielrecht nog geen burgerlijk recht in de zin van artikel 6 van het EVRM. De Raad wijst er op dat de rechten van verdediging van toepassing zijn op jurisdictionele procedures en, in administratiefrechtelijke zaken, op tuchtprocedures (RvS 13 december 2011, nr. 216.638). De Dienst Vreemdelingenzaken en het Commissariaat-generaal zijn geen rechtsprekende organen maar maken deel uit van het bestuur en moeten derhalve de algemene beginselen van behoorlijk bestuur in acht nemen. Er kan overigens niet worden ingezien hoe de bijstand van een advocaat een weerslag zou kunnen hebben gehad op de verklaringen die verzoeker ten overstaan de Dienst Vreemdelingenzaken heeft afgelegd met betrekking tot de nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt, en de redenen waarom de hij deze elementen niet eerder kon aanbrengen. Verzoeker toont derhalve niet aan dat artikel 6 EVRM tijdens het onderzoek van zijn tweede asielaanvraag door de asielinstanties werd geschonden.

2.4. De bepalingen vervat in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Het eerste en tweede middel kunnen in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de beslissing tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag (CG nr. 1314703Z), op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. De middelen zullen dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.5. Waar verzoeker laat gelden dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet overging tot het nemen van de bestreden beslissing binnen de door artikel 57/6/2 van de vreemdelingenwet gestelde termijn van acht dagen, wijst de Raad erop dat artikel 57/6/2, tweede en derde lid luidt als volgt: *“De in het eerste lid bedoelde beslissing moet worden getroffen binnen een termijn van acht werkdagen, zijnde iedere dag, behalve een zaterdag, zondag of wettelijke feestdag, na overzending van het asielverzoek door de minister of diens gemachtigde.*

Indien de vreemdeling zich bevindt in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8, § 1, en 74/9, § § 2 en 3, of het voorwerp uitmaakt van een veiligheidsmaatregel zoals bedoeld in artikel 68, moet de in het eerste lid bedoelde beslissing worden getroffen binnen twee werkdagen, zijnde iedere dag, behalve een zaterdag, zondag of wettelijke feestdag, nadat de minister of diens gemachtigde het asielverzoek heeft overgezonden.” Dit betreffen evenwel termijnen van orde en de vreemdelingenwet voorziet geen sanctie indien deze termijnen worden overschreden. Evenmin kan uit het niet nemen van een beslissing tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag binnen de door artikel 57/6/2 gestelde termijnen worden afgeleid dat de asielaanvraag wél in overweging werd genomen, zoals verzoeker suggereert in het verzoekschrift. Ook de inoverwegingname van een

meervoudige asielaanvraag door de commissaris-generaal vereist immers een uitdrukkelijke beslissing en kan derhalve niet worden vermoed.

2.6.1. Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoeker zijn tweede asielaanvraag steunt op dezelfde motieven die hij naar aanleiding van zijn eerste asielaanvraag heeft uiteengezet. In 's Raads arrest nr. 121 374 van 24 maart 2014 werd inzake verzoekers eerste asielaanvraag geoordeeld als volgt:

"(...) 2.2.2. Vluchtelingenstatus

Verzoekers asielrelaas berust op de problemen die hij kreeg met de taliban nadat hij samen met drie vrienden getuige was van een incident waarin twee NATO-officieren werden neergeschoten door een lid van de taliban die een militair uniform droeg. Het asielrelaas werd door de commissaris-generaal ongeloofwaardig bevonden in hoofdzaak omdat de verklaringen van verzoeker met betrekking tot de chronologie van de feiten evenals bepaalde omstandigheden van de moord niet overeenstemmen met informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt

De Raad stelt vast dat, blijkens de stukken van het administratief dossier, verzoeker tot tweemaal toe de aanslag op de NATO-officieren verkeerd in de tijd situeerde. Zowel op de vragenlijst bij de Dienst Vreemdelingenzaken (vragenlijst, 5 juli 2013, vraag 5) als bij zijn eerste gehoor bij het Commissariaat-generaal (gehoorverslag, 30 september 2013, p. 15) situeerde hij dit incident, dat de rechtstreekse oorzaak vormt voor zijn beweerde problemen, in 1391/2012 terwijl dit volgens de verschillende persuittreksels toegevoegd aan het administratief dossier wel degelijk plaatsvond in 1390/2011. In weerwil van wat hij beweert, werd verzoeker reeds bij het eerste gehoor met deze chronologische inconsistentie geconfronteerd en volhardde hij in zijn foutieve verklaringen: "Het incident gebeurde in 1391 (2012)." "Nee echt, dit gebeurde in de eerste maand van het jaar 1391. In 1390, dan was ik afgestudeerd. Hoe kan dan dat dit incident gebeurde een jaar voordat ik afgestudeerd was. Ik weet niet waarom het volgens uw kalender een jaar eerder was"(...). en koppelde het aan zijn studies: "Nee, dit was in 1391. Hoe kan ik het vergeten, ik zag het incident, ik was net afgestudeerd (...)" (ibid. p. 15). Dat verzoeker uiteindelijk en slechts bij het tweede gehoor aangaf dat hij een 'foutje' maakte kan de geloofwaardigheid van zijn verklaringen geenszins herstellen aangezien hij bij het eerste gehoor de moord uitdrukkelijk chronologisch koppelde aan zijn afstudeerperiode die bovendien bevestigd wordt door het door hem voorgelegde diploma.

Het feit dat verzoeker de aanslag, die de rechtstreekse aanleiding vormde voor zijn problemen, een jaar later in de tijd situeert, ondermijnt in ernstige mate de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas. Bovendien blijkt uit de verklaringen van verzoeker met betrekking tot zijn opeenvolgende verblijven dat hij pas in de periode april – mei 2012 zijn woonplaats zou zijn ontvlucht. Dat verzoeker pas meer dan één jaar na het incident, dat volgens de informatie toegevoegd aan het administratief dossier immers plaatsvond in april 2011, Maimana is ontvlucht, klemt ernstig met zijn asielrelaas, waarin hij verklaart dat hij al snel na het incident zijn regio diende te ontvluchten.

Daarenboven blijken de verklaringen van verzoeker aangaande het incident niet alleen op chronologisch vlak inconsistent met de bevindingen die blijken uit de persuittreksels, doch ook inhoudelijk. Zo blijkt verzoekers versie van de feiten betreffende de vluchtwijze van de dader en het aantal mededaders niet overeen te stemmen met de inhoud van de artikelen. In zijn verklaringen stelt verzoeker dat de moordenaar na het incident gevlucht is met behulp van een medeplichtige die hem vervoerde op een motorfiets terwijl uit de beschikbare informatie blijkt dat de moordenaar te voet vluchtte en er helemaal geen sprake is van een persoon die hem hielp met vluchten. Aangezien verzoeker stelt getuige geweest te zijn van dit incident, mag evenwel verwacht worden dat de informatie die hij hierover geeft, overeenkomt met de algemene beschikbare informatie. Dat dit in casu niet het geval is ondermijnt de geloofwaardigheid van zijn verklaringen verder. Waar verzoeker dienaangaande stelt dat "niet alles wat in de geschreven pers staat te lezen overeenstemt met de werkelijkheid" en dat de commissaris-generaal zich steunt op "slechts twee (!)" krantenartikelen kan worden vastgesteld dat verzoeker nalaat een andersluidende objectieve bron bij te brengen die zijn versie van de feiten zou kunnen staven.

De Raad stelt vast dat verzoeker er niet in slaagt een ander licht te werpen op de hierboven vermelde weigeringsmotieven uit de bestreden beslissing, die geschraagd worden door de stukken in het administratief dossier, pertinent zijn en de kern van zijn asielrelaas betreffen. Verzoeker beperkt zich tot loutere beweringen, het herhalen van en volharden in eerder afgelegde verklaringen en het tegenspreken van de gevolgtrekking van het Commissariaat-generaal, maar dit zonder de motieven van de bestreden beslissing afdoende en concreet te weerleggen.

Deze vaststellingen volstaan op zich om de in het verzoekschrift aangevoerde middelen betreffende de vluchtelingenstatus niet verder te onderzoeken, omdat dergelijk onderzoek in elk geval tot geen ander besluit betreffende de gegrondheid van de asielaanvraag kan leiden.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij bij terugkeer naar zijn land van herkomst een gegronde vrees voor vervolging zou koesteren in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.2.3. Subsidiaire beschermingsstatus

2.2.3.1. Gelet op de ongeloofwaardigheid van zijn asielrelaas maakt verzoeker vooreerst niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

2.2.3.2. Wat betreft een eventueel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet besliste de commissaris-generaal dat er geen nood is aan een subsidiaire bescherming gezien verzoeker over een redelijk en veilig intern hervestigingsalternatief kan beschikken in de hoofdstad Kabul in de zin van artikel 48/5, § 3 van voormelde wet. Uit objectieve informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt immers dat er zich in Kabul heden immers situatie van willekeurig gewapend geweld voordoet die voor terugkerende asielzoekers, louter omwille van hun aanwezigheid aldaar, kan resulteren in een reëel risico op ernstige schade.

In zijn verzoekschrift betwist verzoeker de veiligheid in Kabul. Hij stelt dat deze nog steeds ongunstig en minstens niet stabiel te noemen is. Verzoeker citeert daartoe uit passages van de richtlijn van het UNHCR van 6 augustus 2013, die hij als stuk 4 bij zijn verzoekschrift voegt. Wat betreft de redelijkheid van een hervestiging in Kabul stelt verzoeker dat hij bij zijn terugkeer naar Kabul zal terechtkomen in omstandigheden die allesbehalve menswaardig te noemen zijn. Verzoeker verwijst dienaangaande naar een artikel van Amnesty International (stuk 5), naar een Nederlands ambtsbericht (stuk 6), en naar een onderzoekspaper inzake de ervaring van asielzoekers die teruggekeerd zijn uit het V.K. (stuk 7). Verzoeker meent dat de verregaande humanitaire problemen bij terugkeer niet mogen onderschat worden en dat de bestreden beslissing ten onrechte aan dit gegeven geen aandacht besteedt.

2.2.4.3. Artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, in casu Afghanistan, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

De Raad stelt vast dat indien uit de analyse van de veiligheidssituatie zoals weergegeven in de nieuwe richtlijnen van het UNHCR van 6 augustus 2013 inderdaad blijkt dat de situatie in Afghanistan sinds begin 2013 enerzijds is verslechterd, anderzijds ook blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict regionaal nog steeds erg verschillend is. Bovendien kan worden vastgesteld dat er nergens in dit rapport wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden.

Met toepassing van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet is er geen behoefte aan bescherming indien de asielzoeker in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees heeft voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade loopt, of indien hij er toegang heeft tot bescherming tegen vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/5, § 2 en indien hij op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land, en redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij er zich vestigt. Bij de beoordeling of de asielzoeker een gegronde vrees heeft voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade loopt, of toegang heeft tot bescherming tegen vervolging of ernstige schade in een deel van het land van herkomst, wordt rekening gehouden met de algemene omstandigheden in dat deel van het land en met de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker.

Een vestigingsalternatief is blijkens de nieuwe richtlijnen van het UNHCR van 6 augustus 2013 redelijk indien er bescherming geboden wordt door familie, de gemeenschap, clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt ook dat er in Afghanistan voor alleenstaande mannen en voor kerngezinnen ook zonder familiaal- en gemeenschapsnetwerk een intern beschermingsalternatief beschikbaar kan zijn in verstedelijkte en semi-verstedelijkte gebieden op voorwaarde dat het vestigingsalternatief onder regeringscontrole staat en over de nodige infrastructuur beschikt om in basisbehoeften en levensonderhoud te voorzien (zie ook EHRM 13 oktober 2011, Hussein/ Zweden, § 96 en 97). Uit de actuele en objectieve informatie van het Commissariaat-generaal blijkt het volgende: van januari tot augustus 2013 gebeurden gemiddeld minder dan twee aanslagen per maand in de stad Kabul. Het gaat om complexe aanslagen tegen 'high profile' doelwitten. Ook UNHCR bevestigt in zijn laatste richtlijn van 6 augustus 2013 dat de Anti-Government Elements (AGE's) 'high profile' doelwitten aanvallen. Het geweld in de hoofdstad Kabul is voornamelijk gericht tegen overheidspersoneel – meer bepaald veiligheidspersoneel - door aanslagen op regeringsgebouwen waarbij in hoofdzaak gebouwen van 'Afghan National Security Forces' (ANSF) worden geviseerd. Willekeurige aanslagen met veel burgerdoden komen in Kabul niet voor. Burgers vormen met andere woorden geen doelwit voor de opstandelingen (COI Focus, Afghanistan, Veiligheidssituatie Kabul - stad, 5 september 2013). Uit deze

analyse blijkt dat het geweld in de hoofdstad niet aanhoudend van aard is en veeleer gelokaliseerd; de impact op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt. Kabul staat onder effectieve controle van de regering en is verder op een veilige manier toegankelijk voor verzoeker gelet op de internationale luchthaven. Ook het EHRM oordeelt in dezelfde zin. In haar bevoegdheid artikel 3 EVRM te toetsen, maakt het EHRM slechts gewag van een inbreuk "in de meest extreme gevallen van veralgemeend geweld waarbij de louter aanwezigheid van de terugkerende asielzoeker aldaar een reëel risico op ernstige schade teweeg brengt". Het EHRM bevestigt daarbij dat er zich heden in Afghanistan in het algemeen en Kabul in het bijzonder geen dergelijke situatie voor doet (EHRM, J.H. vs. het V.K Koninkrijk, 20 december 2011, § 55; EHRM, H. en B. vs. het V.K., 9 april 2013, § 93).

Voorts blijkt uit verzoekers verklaringen dat hij afgestudeerd is in de richting Literatuur-Engels waardoor hij ook Engels spreekt. Verzoeker blijkt verder een oom van vaderszijde in Kabul te hebben, met wie hij volgens zijn verklaringen weliswaar geen nauw contact onderhoudt maar met wie hij zoals de bestreden beslissing terecht stelt, redelijkerwijs opnieuw contact kan aanhalen. Verzoeker heeft zelf reeds acht maanden in Kabul gewoond, hetgeen zijn integratiekansen als gezonde jongeman sterk verhoogt. Derhalve zijn er ook voor wat betreft verzoekers persoonlijke situatie geen dwingende redenen voorhanden waarom een terugkeer naar Kabul geen optie zou zijn. Waar verzoeker tot slot verwijst naar de informatie toegevoegd aan het verzoekschrift (stukken 5, 6 en 7) met betrekking tot de schrijnende omstandigheden waarin vele interne ontheemden in Kabul terecht komen, wijst de Raad erop dat verzoeker niet aannemelijk maakt bij terugkeer in een dergelijke situatie terecht te komen. Zoals hiervoor reeds aangehaald blijkt uit verzoekers verklaringen dat hij over een netwerk beschikt (een oom langs vaderszijde) om op de private markt een woning te huren en zich eveneens professioneel in te schakelen in de lokale arbeidsmarkt. Verzoeker verklaarde overigens zelf dat hij bij zijn eerdere verblijf van 8 maanden in Kabul een "kamer huurde in een gebouw", en dat hij toen van plan was zich jarenlang te vestigen in Kabul omdat hij "zich daar kon settelen en werk vinden" (gehoorverslag 1, p. 4 en gehoorverslag 2, p. 16).

Gelet op wat voorafgaat stelt de Raad vast dat, daargelaten de situatie in verzoekers momenteel beweerd district van herkomst, verzoeker in Kabul over een redelijk en veilig intern beschermingsalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet.

De overige door verzoeker toegevoegde stukken (3 en 4) doen aan wat voorafgaat geen afbreuk. De richtlijnen van UNHCR werden immers betrokken in bovenstaande beoordeling. Verder blijkt niet uit de gehoorverslagen dat de dossierbehandelaar bij het Commissariaat-generaal zich niet zou gehouden hebben aan de richtlijnen opgenomen in het Gehoorhandvest van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Bijgevolg maakt verzoeker evenmin aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2.6.2. Ter ondersteuning van zijn tweede asielaanvraag legt verzoeker twee documenten neer die moeten aantonen dat hij door de taliban gevisieerd wordt. Het betreft een brief die door het Ministerie van Binnenlandse Zaken in Faryab zou zijn opgesteld en een brief van de taliban waarin wordt opgeroepen om hem te doden.

Artikel 57/6/2, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt: "Na ontvangst van het asielverzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het asielverzoek niet in overweging en hij oordeelt op een met redenen omklede wijze dat een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement. In het andere geval, of indien de vreemdeling voorheen het voorwerp heeft uitgemaakt van een weigeringsbeslissing die werd genomen bij toepassing van de artikelen 52, § 2, 3°, 4° en 5°, § 3, 3° en § 4, 3°, of 57/10, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot inoverwegingname van de asielaanvraag."

Om een meervoudige asielaanvraag in overweging te kunnen nemen, dienen er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. De parlementaire voorbereiding van de wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang

van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de asielzoeker pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de asielzoeker en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (*Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24*).

2.6.3. Met betrekking tot de door verzoeker naar aanleiding van zijn tweede asielaanvraag afgelegde verklaringen, wordt in de bestreden beslissing terecht opgemerkt als volgt: *“Met betrekking tot de verklaringen die u aflegt en waarvan kan worden vastgesteld dat deze betrekking hebben op gebeurtenissen die volledig voortvloeien uit het asielrelaas dat u in het kader van uw vorige aanvraag hebt uiteengezet, met name de problemen die zouden zijn ontstaan nadat u zag hoe de Taliban twee personen van de NATO om het leven brachten, moet worden beklemtoond dat uw vorige aanvraag door het CGVS werd afgewezen wegens een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid en deze motieven door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werden bevestigd. Het CGVS merkte in de beslissing van 16 oktober 2013 onder meer op dat u de aanslag op de medewerkers van de NATO verkeerd in de tijd situeerde en dat uw verklaringen met betrekking tot dit incident in tegenstrijd bleken met de aanwezige informatie. De RvV volgde de argumentatie van het CGVS en kwam eveneens tot de conclusie dat u uw beweerde vrees voor vervolging allerm minst aannemelijk maakte. Het gegeven dat u naar aanleiding van uw huidige aanvraag louter bijkomende verklaringen aanhaalt die volledig in het verlengde liggen van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd, wijzigt hier niets aan en is op zich niet van aard om afbreuk te doen aan de vastgestelde ongeloofwaardigheid.”* Er kan inderdaad niet worden ingezien om welke reden een herhaling van dezelfde ongeloofwaardige asielmotieven, zonder objectieve bewijzen, in een opeenvolgende asielaanvraag erop zou wijzen dat deze motieven wel degelijk geloofwaardig zouden zijn.

Ook de door verzoeker in het kader van huidige asielaanvraag voorgelegde documenten vermogen niet zijn geloofwaardigheid te herstellen. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beoordeelt deze documenten correct als volgt: *“De documenten die u neerlegt, vermogen de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas evenmin te weerleggen. De brief die door het Ministerie van Binnenlandse Zaken in Faryab zou zijn opgesteld, blijkt een herhaling van uw bedrieglijk bevonden relaas en maakt dan ook een zeer gesolliciteerde indruk. De brief van de Taliban, waarin wordt opgeroepen u te doden, overtuigt evenmin. Dergelijk document kan uw relaas slechts ondersteunen bij geloofwaardige verklaringen, wat niet het geval is gebleken. Voorts kan nog worden opgemerkt dat u geen originele documenten neerlegt maar dat het slechts een faxbericht betreft. Bovendien rijst de vraag hoe u in het bezit van deze documenten bent gekomen. U zegt daarover dat ze door uw broer in Iran naar een vriend in Nederland gestuurd werden (DVZ, punt 17). Echter, het faxnummer, beginnend met +0092, geeft duidelijk aan dat deze stukken vanuit Pakistan verstuurd werden. Gezien deze bemerkingen dient te worden geconcludeerd dat de documenten uw geloofwaardigheid niet herstellen.”*

Verzoeker voert geen concreet verweer tegen deze overwegingen doch beperkt zich tot de stelling dat het commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zijn bevoegdheid heeft overschreden en een onderzoek ten gronde heeft gevoerd. Verzoeker gaat hierbij evenwel uit van een verkeerde lezing van de bestreden beslissing, waaruit duidelijk blijkt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen overeenkomstig artikel 57/6/2, eerste lid van de vreemdelingenwet slechts besluit dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt en vervolgens een oordeel velt of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement. De commissaris-generaal heeft bij deze beoordeling alle nieuwe elementen betrokken die door verzoeker worden aangereikt, evenals elk relevant gegeven waarover hij zelf beschikt teneinde na te gaan of de nieuwe

elementen de kans aanzienlijk groter maken voor de erkenning als vluchteling of voor de toekenning van de subsidiaire bescherming. Artikel 57/6/2 van de vreemdelingenwet laat weliswaar niet toe om de aangebrachte nieuwe elementen aan een doorgedreven inhoudelijk onderzoek – een onderzoek ten gronde – te onderwerpen, doch sluit niet uit dat de bewijskracht van de aangebrachte elementen *prima facie* wordt beoordeeld. Artikel 57/6/2 van de vreemdelingenwet laat immers slechts toe een herhaald asielerzoek in overweging te nemen indien er nieuw elementen aan de orde zijn of door de asielzoeker zijn voorgelegd die “*de kans aanzienlijk groter maken*” dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Of de nieuwe elementen “*de kans aanzienlijk groter maken*”, hangt uiteraard samen met de bewijswaarde van deze nieuwe elementen. In tegenstelling tot wat wordt voorgehouden in het verzoekschrift heeft de commissaris-generaal verzoekers tweede asielaanvraag derhalve niet ten gronde onderzocht.

In zoverre verzoeker nog laakt dat de motivering van de bestreden beslissing grotendeels het herhalen van de eerdere beslissingen betreft en hij stelt dat het Commissariaat-generaal zich niet louter mag baseren op de eerdere beslissing om de nieuw aangebrachte documenten te ontcrachten maar het volledige dossier moet herbekijken in het licht van de nieuwe elementen, benadrukt de Raad dat aan de hand van eerdere beslissingen onderzocht kan worden of de nieuwe elementen de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Verzoekers eerste asielaanvraag werd door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geweigerd wegens een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid, beslissing welke door de Raad bij hoger aangehaald arrest nr. 121 374 werd bevestigd. Eens hij een beslissing over een bepaalde asielaanvraag heeft genomen, heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wat die aanvraag betreft, zijn rechtsmacht uitgeput (RvS 19 juli 2011, nr. 214.704).

Zoals wordt uiteengezet in de bestreden beslissing vermogen verzoekers verklaringen en de door hem in het kader van huidige asielaanvraag bijgebrachte documenten evenwel niet te tornen aan de vaststellingen gedaan naar aanleiding van zijn vorige asielaanvraag op grond waarvan werd besloten tot de ongeloofwaardigheid van de door hem uiteengezette vluchtmotieven. Hieraan kan worden toegevoegd dat de door verzoeker voorgelegde documenten slechts faxkopieën betreffen die geen enkele waarborg bieden inzake authenticiteit zodat aan deze stukken om deze reden alleen iedere bewijswaarde dient te worden ontzegd. Bovendien kan aan documenten slechts bewijswaarde worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat *in casu* niet het geval is zoals blijkt uit hoger aangehaald arrest nr. 121 374. Documenten hebben immers enkel een ondersteunende werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen.

Tot slot oordeelt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op basis van de informatie gevoegd aan het administratief dossier en rekening houdend met verzoekers persoonlijke omstandigheden, dat verzoeker beschikt over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief in de zin van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet in de hoofdstad Kabul, waar actueel voor burgers geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict zodat er actueel voor burgers in de hoofdstad Kabul geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Verzoeker betwist deze overwegingen niet, noch brengt hij elementen bij waaruit kan blijken dat de informatie gevoegd aan het administratief dossier niet correct zou zijn of dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. Dienvolgens wordt bovenstaande analyse door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

Gelet op het geheel van wat voorafgaat treedt de Raad de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bij waar deze besluit dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd. De bestreden beslissing wordt beaamd en in zijn geheel overgenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien juli tweeduizend veertien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS